

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם: שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ברכות ארוכות טווח

הרב שבתי אלפרין

גדלתי בבית חב"די - משפחתנו משתייכת לחסידות חב"ד מזמה דורות - וכמובן, היינו מאוד מחוברים אל הרבי. דבר לא התרחש במשפחתנו מבלי שהרבי יהיה מעודכן, שכן, הוא היה עבורנו כמו אבא.

זמן קצר אחרי שהרבי קיבל באופן רשמי את נשיאות חב"ד בשנת תשי"א (1951), קבעו הרופאים כי עלי לעבור ניתוח להסרת השקדים. כמובן, הוריי נועצו ברבי, והוא ביקש שנדווח לו מיד בתום הניתוח. אני זוכר בבירור כיצד אמי רצה 'כחום היום' מהמרפאה אל משרדו של הרבי בשדרת איסטון פארקווי 770, כדי לדווח לרבי שהכל עבר בשלום.

אחרי השלמת לימודיי וקבלת הסמכה לרבנות משיבת חב"ד בניו יורק בשנת תש"כ (1960), השתדכתי למי שהייתה לאשתי הראשונה, מרת אסתר ע"ה. בשעתו הנוהג היה כי זוג שהתחייב לצאת ולהיות שלוחים של הרבי, היה הרבי עורך בעצמו את החופה והקידושין שלהם. בתכניתנו היה לקבל על עצמנו להיות שלוחים של הרבי, וקיוונו שהרבי יבוא לסדר את הקידושין ולברך את הברכות בחופתנו.

אולם, כאשר נכנסנו אל הרבי כשבועיים לפני מועד החתונה, הודיע לנו הרבי, "עומד להיות שינוי בנוגע לסידור חופה וקידושין על ידי בחתונות".

אנחנו כמובן מיד קלטנו את הרמז - "שינוי" פירושו של דבר שהרבי עומד להפסיק לעשות זאת. ברגע ששמענו את הדברים, אינני יודע מניין היה לי העוז למחות ולומר, "אבל אנחנו עומדים להיות שלוחים של הרבי!"

תגובתו של הרבי הייתה: "וכי עלי לעמוד תחת מוטות החופה כדי שאוכל לברך?" במילים אחרות, הרבי אמר שיעניק לנו את ברכותיו לקראת חתונתנו גם מבלי שיהיה נוכח פיזית במקום. וזה אכן מה שקרה.

הגענו לברזיל בחודש מנחם אב תשכ"א (1961), ובשנתיים הראשונות פעלנו בריו דה ז'נרו, ואחר כך עברנו, על פי הוראת הרבי, לסי פאולו, שם התמניתית למנהל בית הספר היהודי.

במשך כל אותה תקופה, לא נכנסה אשתי להיריון. הלכנו לאחד מגדולי הרופאים המומחים בתחום, שבדק אותה ואותי, והגיע למסקנה שלעולם לא נוכל להביא לעולם ילדים. כאשר שמענו את אבחנתו, החלטנו שאשתי תיסע לניו יורק כדי לפגוש את

הרבי. גיוס הכסף הנדרש לנסיעה זו לא היה עניין של מה בכך, שכן, באותן שנים כל שכרי החודשי הסתכם במאתיים וחמישים דולר. אך, בסופו של דבר הצלחנו לאסוף את הסכום הנדרש עבור כרטיס טיסה לאשתי.

כאשר אשתי נכנסה אל הרבי, הוא קרא את האבחנה של הרופא, אך לא התייחס ולא הגיב על הנאמר בה כלל. במקום זאת, אמר הרבי לאשתי, "אני מבקש שתשאי דברים בפני נשים יהודיות בארבעת הערים - וורצ'סטר, בוסטון, ספרינגפילד ופרובידנס".

אשתי מילאה אחר הוראתו של הרבי. היא נסעה לארבעת הערים שבשמן נקב הרבי, והיא נשאה שם דברים בפני נשים. אחרי ששבה הביתה, היא נכנסה להיריון. ברוך ה', יש לנו כיום ארבע ילדים, ואינני יכול שלא לקשר בין מספר זה לבין ארבעת הערים שבהן ביקש הרבי מאשתי לבקר ולעורר שם את הנשים היהודיות המקומיות לענייני תורה ומצוות.

במהלך עבודתנו בברזיל תמיד חשנו את העוצמה של ברכות הרבי, ואת התבונה שבעצותיו. למשל, בבית הספר שאותו ניהלתי, התעקשו ההורים באחת הכיתות ששיעור התלמוד יתנהל בשפת היידיש.

הילדים הללו היו בני שמונה, והשפה היחידה שהם ידעו הייתה

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

פורטוגזית, השפה המדוברת בברזיל. להביא אותם לידי לימוד גמרא היה אתגר לא פשוט כשלעצמו, אך לדרוש מהם לעשות זאת בידיש היה פשוט יותר מדי. הם החלו להתמרד, ואני פניתי לרבי ושאלתי מה לעשות. תגובת הרבי הייתה, "ללמד בשפה שתאפשר להם ללמוד יותר באיכות ובכמות".

בעקבות הוראת הרבי שיניתי את שיטת הוראת התלמוד, ועברנו ללמד בפורטוגזית. כתוצאה מכך, התלמיד הקשה ביותר בבית הספר הפך להיות התלמיד המצטיין. הוא לא היה היחיד; היו גם אחרים שהצעד הזה השפיע עליהם לטובה. בניסיון לחקות את היחס הטוב שידע הרבי להעניק לילדים, עשיתי כל שביכולתי כדי לגרום לכך שהילדים יראו בי מעין אח בוגר. בכל יום ניצבתי בשער בית הספר בשעת פתיחת השערים, וקיבלתי את פניו של כל אחד מארבע מאות התלמידים בחיך.

אחרי כעשר שנים של התמקדות בחינוך יהודי, פתחתי גם בית חב"ד בס' פאולו. הרבי העניק לי את ברכתו למהלך זה, וכתוצאה מברכה זו, נענו התורמים והצלחנו להקים בניין. היה זה בשנת תשל"ג (1973).

בית חב"ד היה פתוח לציבור הרחב, ומשמעות הדבר הייתה שגם לא יהודים היו מגיעים לשם מפעם לפעם. באחת הפעמים, ניגשו אלי בני זוג אינם יהודיים אחרי ההרצאה השבועית שלי. הם ספרו שיש להם בת בשם אנג'לה, הסובלת מגידול סרטני בראש, וזקוקה לברכה לרפואה שלמה. הצעתי להם שאבקש עבורם ברכה מהרבי, ושלחנו מכתב לניו יורק.

כעבור כחודש, הם הודיעו לי שבתם חוותה החלמה ספונטנית מלאה. שיערתי שזה קרה הודות לברכת הרבי, אולם לא טרחתי להודיע על כך לרבי, מתוך הנחה שבוודאי יש דברים רבים אחרים שמעסיקים אותו.

רק כעבור חמישה חודשים הבנתי כי טעיתי. ביקרתי אז בניו יורק, וביום העשירי לביקורי, כאשר נכנסתי למזכירות הרבי, מסרו לי פתק קטן שעליו נכתב בכתב ידו של הרבי: "מה שלום הילדה הקטנה? איך מתקדם מצבה?"

הרבי ביקש לדעת מה קרה עם האנשים שעבורם הוא נשא תפילה. הדבר נגע לו, ואני התרשלתי מלעדכן אותו כי תפילתו נשאה פרי, וכי היא החלימה לחלוטין!

כמובן, הגשתי דיווח מלא, בצירוף התנצלות על ההזנחה מצדי. כאשר שבתי לברזיל, הודעתי לאמה של אנג'לה שהרבי התעניין בשלומה. היא התרגשה מכך מאוד ואמרה, "מדהימה אותי העובדה שהרבי התעניין בשלומה של בתי בדיוק ביום הולדתה השנים עשר!"

יש המשך לסיפור זה. כעבור שבע שנים, חיפשתי לשכור מקום לטובת תנועת הנוער היהודית שלנו. כאשר צילצלתי בפעמון של בעל המקום שבו התעניינתי, פתחה את הדלת אנג'לה, שהייתה אז כבר אישה צעירה ובריאה. היא החלה לזעוק בהתרגשות, "אמא,

אמא, בואי תראי מי נמצא פה!" מסתבר שהוריה היו בעלי הנכס, והם התעקשו להשכיר לנו אותו בחצי ממוחיר השכירות.

אך לא זו הסיבה מדוע אני מספר את הסיפור הזה. אלא, הסיבה היא זו: אנשים רבים שואלים אותי, "לפני שהרבי הסתלק, מדוע הוא לא הודיע לנו מה עומד לקרות בנוגע לעם היהודי?"

אני תמיד עונה להם: "אם הרבי חשב על אודות אנג'לה, נערה ברזילאית לא יהודייה, במשך חמישה חודשים, תהיו בטוחים שהוא חשב גם על אודות גורלו של העם היהודי. אל תדאגו - הוא עדיין חושב עלינו בכל רגע ורגע, ודואג לנו היטב".

הרב שבתי אלפרין משמש מזה למעלה מחמישים שנה כשליח חב"ד בברזיל. הוא רואיין בחודש כסלו תשע"א (2010).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ב (1951) — במכתב שנשלח לכמה ממנהלי ישיבות "תומכי תמימים", מבקש הרבי שיערכו בנר חמישי או שמיני של חנוכה התוועדות מיוחדת עבור התלמידים המקפידים להשתתף בסדרי הלימוד בחסידות, ושבמהלכה יחלקו למשתתפים דמי חנוכה בשמו של הרבי ועל חשבוננו. "ואם אפשר", מוסיף הרבי ומבקש, "מה טוב שיהיה [דמי חנוכה] במטבע או בניר [שטר] חדש".¹ י"ב בכסלו

< תשמ"ו (1985) — בהתוועדות לציון חג הגאולה של אדמו"ר האמצעי, רבי דובער, הזכיר הרבי שאחד העניינים הבולטים אצל אדמו"ר האמצעי היה הפצת המעיינות בהרחבה גדולה, באופן של 'רחובות הנהר'. דבר זה בא לידי ביטוי גם בעובדה שאדמו"ר האמצעי נהג להדפיס את דברי החסידות שלו בקונטרסים בודדים במקום כספר שלם, וזאת כדי לאפשר לכמה שיותר אנשים לרכוש אותם. ברוח זו, וכדי להוסיף עוד בהפצת מעיינות החסידות חוצה, הכריז הרבי על הנחה מיוחדת במחירי ספרי החסידות של הוצאת קה"ת - הוצאת הספרים של חב"ד - בשיעור של ארבעים ואחד אחוזים (כדי שיהיה בהוספה על הנחה הקודמת, שהייתה בשיעור ארבעים אחוז), שתהיה בתוקף עד י' שבט.² י"ב בכסלו

1 אגרות קודש, כרך ה, עמ' עו
2 התוועדות תשמ"ו, חלק א, עמ' 662

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד